

Piata veľkonočná nedeľa A

7. máj 23

Jn 14, 1 – 12

Milé sestry a bratia v Kristovi

My trochu starší sme ešte vyrástli v dobe, kedy, kresťanský pohľad na svet bol samozrejmy. Boh predstavoval náš domov – aj keď sme si Ho predstavovali niekde v diaľke, napriek tomu sme s Ním bezprostredne počítali. Aj cestu, ktorou nám Ježiš otvoril, sme vnímali doslovne - ako cestu, na ktorej môžeme mať priamu účasť cez sviatosti, bohoslužby, modlitbu. Ježiša sme tak vnímali ako bezprostrednú súčasť nášho života. Vedeli sme usporiadať svoj život podľa zásad cirkvi, ubrániť sa pred náporom sveta a zároveň sme cítili svoje zakorenenie v kresťanstve.

Celkové myslenie sveta, v ktorom žijeme, sa v posledných storočiach mení, bezprostredne už vnímame len to, čo je možné vnímať našimi očami, o čom sa môžeme presvedčiť svojimi zmyslami. Ani náboženstvo a vieru nevieme vyčleniť z tohto nazerania, preto máme problém s chápaním viery. Podobáme sa apoštolom Tomášovi a Filipovi z dnešného evanjelia. Aj im chýbal vnútorný pohľad srdca, aj oni mali v sebe pochybnosti, do srdca sa im vkradla túžba po rukolapnom dôkaze Boha. Ak Ježiš hovorí o domove pri Bohu, Tomáš namieta: „Pane, nevieme, kam ideš. Akože môžeme poznať cestu k Otcovi.“ A Filip ešte skeptickejšie dodáva: Pane, ukáž nám Otca a to nám postačí.“ – hovor jasnejšie, predstav nám Boha zreteľne a to nám bude stačiť.

Ježiš týmto dvom apoštolom namiesto presnej definície Boha, namiesto presne stanovenej cesty poukazuje na vnútorný vzťah smerom k Bohu. Ten vzťah nám ukazuje on sám, jeho príklad – ak si ho osvojíme, potom od toho sa odvíja aj náš vzťah k svetu, k životu, i k blíznym. Takto môžeme cez Ježiša aj my nájsť cestu k Otcovi. My kresťania sme sa dlho spoliehali na vonkajšie prostriedky spásy – niekedy až to, čo malo byť prostriedkom, pomôckou stalo sa nám tým hlavným. Počítali sme sviatosti, modlitby, bohoslužby – ako by nás to malo nejako mechanicky priviesť k Bohu a zabudli sme, že to všetko nám len sprostredkuje vnútornú milosť.

Pred rokmi to jeden priateľ vyjadril pekným obrazom, ktorým naznačil podstatu problému. Stavbu cirkvi prirovnal omylu, keď od určitého poschodia sme prestali používať lešenie na to, aby sme z neho stavali, namiesto toho sme stavbu samotnú, múry začali stavať na lešení, za hlavné sme považovali to, čo malo byť pomocou stavby samotnej. Dnes máme problém, ako túto situáciu riešiť, ako túto chybu napraviť.

Ježiš nás dnešným evanjeliom vedie k tomu, aby si viac všímali jeho cestu – cestu, po ktorej on kráča, aby sme si osvojili jeho pohľad. Aby sme spolu s ním hľadali naplnený život. Aby sme sa nebáli kráčať v jeho stopách. Ako ovocie jeho porozumenia životu uvádza Ježiš svoje skutky. Ba hovorí že „ten, kto verí vo mňa (naozaj, činne), bude konať skutky, ktoré ja konám, ba bude konať ešte väčšie, pretože idem k Otcovi.“

Ježišove slová niektorých súčasníkov poburovali. Pri procese s Ježišom zazneli slová: „My máme Zákon a podľa Zákona musí zomrieť, lebo sa vyhlásil za Syna Božieho.“ Cesta, ktorú Ježiš otváral aj pre

nás a na ktorej ho aj my chceme nasledovať, niekedy poburuje. Tak či onak, má sa jednať o našu vlastnú osobnú cestu. Neprejde po nej nikto ani za nás, ani namiesto nás. Cirkev namiesto nás nepríde k plnšiemu životu. To je cesta, po ktorej máme kráčať svojim životom my sami.

Je to cesta, ktorá nemôže byť uniformná, rovnaká pre každého. Ježiš nás utešuje: „V dome môjho nebeského Otca je mnoho rôznych príbytkov.“ Nebojme sa teda ani my - inšpirovaní Ježišom - kráčať životom samostatne, tvorivo, a majme aj my viac otvorené a tolerantné srdce smerom k druhým.

Viliam Arbet